

ת"פ 26088/07/13 - מדינת ישראל נגד ח' ח'

בית המשפט המחוזי בחיפה

27 במרץ 2014

ת"פ 26088-07-13 מדינת ישראל נ' ח'
בפני כב' השופטת חני הורוביץ

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	ח' ח' (עציר)

הכרעת דין

1. הנאשם הואשם בגרימת חבלה בכוונה מחמירה, 2 עבירות לפי סעיף 329(א)1 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 [החוק] וכן בעבירות בנשק, לפי סעיף 144(א) סיפא + (ג)3 לחוק.

2. בכתב האישום, באישום הראשון, נטען כי בין הנאשם לבין א' ח' [א'], שהינו דודו של הנאשם, אחי אמו, התגלע סכסוך על רקע חוב כספי שחב הנאשם למתלונן.

ביום 2.7.13 סמוך לשעה 16:00, הגיע המתלונן ביחד עם אחיו ע' ח' [ע'] לבית הנאשם ב******, הנמצא בשלבי בנייה [השלד] כדי לשוחח עמו. הנאשם ישב בתוך שלד הבית וכשהבחין במתלונן ובע' שהגיעו לפתח הבית, שלף אקדח מסוג יריחו 9 מ"מ [האקדח], אותו החזיק ברישיון וירה לכיוון א'. "זאת עשה הנאשם מתוך כוונה לפגוע במתלונן ולהטיל בו נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה" (כלשון כתב האישום). א' וע' לא נפגעו. הם נמלטו לבית קרוב משפחתם הגר בסמוך. לאחר מכן הבחינו באביהם, סבו של הנאשם, ח' ח' [הסבא] הולך לכיוון השלד. א' וע' התלוו לאביהם בדרכו לנאשם, בסוברים כי לא יפגע בהם בנוכחותו.

בהגיע א' לפתח השלד, שלף הנאשם את אקדחו, התקרב לא', כיוון את האקדח לראשו ואז הוריד את הקנה וירה בכף רגלו של א'. זאת עשה הנאשם מתוך כוונה לפגוע במתלונן ולהטיל בו נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה.

א' נפגע בכף רגלו השמאלית. נגרם לו שבר בבסיס מסרק 5. הוא אושפז בבית חולים למשך 3 ימים, קיבל טיפול רפואי ורגלו גובסה.

באישום השני, נטען כי בחיפוש שנערך ביום 7.7.13, בבית אמו של הנאשם, שם הוא מתגורר, נמצא כי הוא מחזיק כדור אקדח בקוטר 0.5 מ"מ, שני כדורי אקדח בקוטר 0.56 מ"מ, כדור אקדח בקוטר 9 מ"מ, כדור רובה ציד ו-6 מחסניות ריקות לרובה מסוג M-16.

3.

בישיבת ההקראה, השיב הנאשם באמצעות סנגוריו דאז, כלהלן:

"הנאשם כופר בעובדות כתב האישום... לטענתו אותו יום הגיע אליו המתלונן יחד עם אחיו של המתלונן. המתלונן החל להרביץ לו, בין היתר גם זרק לעברו אבנים ולאחר מכן הגיע סבא של הנאשם וניסה להחזיק את המתלונן ואז הנאשם עלה לרכב ונסע משם. הנאשם מכחיש בכלל שירה במתלונן ושהחזיק אקדח. היה ברשותו אקדח שהחזיק ברישיון, במעמד האירוע האקדח היה ברכב." כמו כן הנאשם כפר באישום השני הנסוב על החזקת תחמושת ואביזריה.

4. בפתח ישיבת ההוכחות, לאחר שייצוג הנאשם הוחלף, ביקש סנגורו לשנות את תשובת הנאשם לכתב האישום וטען כי: "הנאשם ביצע ירי פעם אחת לכיוון רגליו של המתלונן א', וזאת במטרה להדוף אותו ממנו. הנאשם יטען כי בעת שעשה זאת היה שיכור, עוד בטרם הגיע המתלונן אליו. בנוסף יטען להגנה עצמית שמעשיו נעשו בעקבות תקיפה אלימה ומזויינת של המתלונן א'."

כבר עתה אציין כי בעדותו בביהמ"ש, גרסת הנאשם השתנתה פעם נוספת.

גדר המחלוקת

5. לגרסת המאשימה הנאשם ירה פעמיים לעבר א', כשבכל אחת מהפעמים עשה זאת כשלא היה מגע פיסי ביניהם ומתוך כוונה לפגוע בא' ולגרום לו חבלה חמורה או מום.

הנאשם מודה בירייה השנייה הנטענת בלבד ובפגיעה בכף רגלו של א'. לטעמו עשה זאת מתוך הגנה עצמית ובהיותו שיכור, באופן המקנה לו הגנה המצדיקה את זיכוי.

הרקע ועובדות שאינן במחלוקת

6. אין חולק כי א' וע' בנו לנאשם את שלד ביתו, וכי הנאשם נותר חייב סך 6,000 ₪, וסירב לשלם, מנימוקיו הוא. הנאשם לא ענה לא' כשהתקשר אליו בטלפון כדי לדרוש את כספו ולעומת זאת נושיו של א', דרשו את כספם.

ביום האירוע ביקש א' מאמו להתקשר לאחותו מ' (אמו של הנאשם) והוסכם עמה שתיתן לא' 2 שיקים כנגד החוב, אך סמוך לאחר מכן הסכמה זו בוטלה, משהנאשם סירב לכסות את השיקים. א' ביחד עם ע' יצאו לבית הנאשם, כדי לדרוש את התשלום.

7. אין מחלוקת שהנאשם באמצעות ירי באקדח, שהיה ברשותו לצרכי עבודתו כמאבטח, פגע בכף רגלו של א'. כעולה מהמסמכים הרפואיים שהוגשו בהסכמה (ת/38), נקודת הכניסה של הקליע הייתה בחלק החיצוני של גב כף הרגל ובקוטר של כ- 1 ס"מ. פצע היציאה היה בחלק הלטרלי פלנטרי של כף הרגל. נגרם שבר ללא תזוזה של בסיס מסרק 5. הנאשם אושפז בבית חולים מיום 2/7/13 עד יום 5/7/13. הוא נותח בהרדמה כללית, במהלך הניתוח בוצעו ניקוי והטריה של הפצע ורגלו קובעה בסד גבס. הוא

שוחרר מבית החולים, כשהוא מתנייד ללא דריכה עם קב"ים וקיבל חופשת מחלה עד 18/7/13.

הפגיעה כמתואר לעיל, גרמה לפגיעה קשה בכף רגלו של א' ולא נוחות קשה, הצריכה ניתוח, גבס והתניידות על קב"ים- תואמת את הגדרת חבלה חמורה, כהגדרתה בסעיף 34. כד. לחוק.

8. אין מחלוקת כי בביתו של הנאשם נתפסה תחמושת, כמפורט בכתב האישום. הנאשם הודה כי מדובר בתחמושת שהוא ולא אחר הביא והחזיק בביתו.

לנאשם אין רשות להחזיק תחמושת זו כדין. טענתו כי "שכח" מכך שהביא לביתו והחזיק שם את התחמושת, אין בה כדי להוות הגנה מפני הרשעתו בעבירה המיוחסת לו באישום השני.

עדויות התביעה

9. להלן אסקור בקצרה ראיות ועדויות התביעה הרלבנטיות לצורך הכרעה במחלוקת בין הצדדים. אציין כי לא התעלמתי מאף אחת מהעדויות והמסמכים שנשמעו והוצגו אולם ראיתי לנכון לפרט רק את חלקן.

10. א', המתלונן בן 28. לדבריו יחסיו עם הנאשם היו טובים, "כמו אחים ויותר מאחים" (ע' 29 ש' 26). הוא הגיע ביחד עם אחיו ע' לשלד, הנאשם ראה אותו מתקרב, שלף אקדח וירה לעברו ירייה אחת. המרחק ביניהם היה כ- 5 מ'. ע' והוא הלכו לבית דודו של הנאשם מצד אביו, ע' ה', כדי לבקש עזרה, אך הוא לא היה בביתו, אלא רק אשתו ובנותיו. כשיצאו מבית הדוד, הבחין באביו, הסבא, בחצר השלד של הנאשם. משסבר כי הנאשם לא יירה בנוכחות סבו, ירד שוב לעבר השלד.

בהיותו במרחק כ- 2 מ' מהנאשם, הנאשם שהיה בתוך השלד, התקרב לפתח השלד, כיוון את האקדח לראשו ובתנועה מהירה הורידו, ירה לכיוון רגלו ופגע בכף רגלו השמאלית. לאחר מכן הוא נפל, התרומם, צעק וקלל את הנאשם ואף זרק לעברו אבן. הנאשם המשיך להחזיק באקדח, אך לא ירה יותר.

א' הכחיש מכל וכל קטטה או קרבה ומגע פיסי בינו לבין הנאשם במועד האירוע.

11. ע', אחיו בן ה- 18 של א', העיד אף הוא על ירייה ראשונה לעבר א', ממרחק כ- 5 מ', שלא פגעה בו ועל כך שחזרו למקום לאחר שראו את אביהם ליד השלד. אביהם שוחח עם הנאשם. הם ירדו מבית ע' ה' לעבר השלד, הנאשם כיוון את האקדח לפניו של א' ולאחר מכן ירה ברגלו, ממרחק כ- 2 מ'.

ע' מסר שבפעם הראשונה, הנאשם אמר לא' שלא ייכנס לבית, עובר לירייה. "איך שהגענו הוא אמר לו אל תיכנס וירה" (ע' 49 ש' 25). ע' עמד על כך שא' לא עשה דבר לנאשם עובר לשתי היריות. בפעם השנייה, א' לא הספיק להגיע אליו והנאשם ירה לעברו.

ע' שלל מכל וכל את הטענה, לפיה א' תקף את הנאשם במוט ברזל וכי הוא ואביו הפרידו ביניהם. הוא גם שלל את הטענה שבפעם הראשונה, א' ניסה לתקוף את הנאשם והוא הפריד ומנע את התקיפה.

12. מעדותו של ח' ח' [הסבא] עלה שיחסיו עם הנאשם, נכדו הבכור, היו טובים מאוד. כך גם יחסיו עם בניו. העד הבהיר כי הוא עצוב בגלל מה שקרה, בין בנו לבין נכדו האהוב כבנו, ולכן אף סירב לערוך עימות עם הנאשם.

מעדותו של הסבא עלה כי הלך בעקבות בניו לבית בתו, אמו של הנאשם ולאחר מכן ירד אל השלד. הוא הבחין בנאשם שהיה בפתח השלד, הספיק רק לברכו לשלום ואז הגיע א'. הוא הסתובב לעבר א', כשהנאשם מאחוריו (אך בזווית) ואז שמע ירייה וא' נפל. א' קם, הלך והוא בעקבותיו. הוא לא ראה מה עשה הנאשם לאחר הירי, **"אני חושב שהוא הלך"** (ש' 17). הוא הכחיש שא' תקף באופן כלשהו את הנאשם עובר לירייה.

13. מעדותו של מ' מ' ח' [מ'] שהוגשה בהסכמה (ת/42) ומעדותו של ס' ס' [ס'] מחברת השמירה שב"ח שמירה ובטחון בע"מ [החברה], בה עבד הנאשם מספר חודשים כמאבטח, עלה כי ביום האירוע, סמוך לשעה 18:00 (לאחר אירוע הירי), הגיע הנאשם לבית מופלח, אמר לו שאיננו רוצה להמשיך לעבוד והחזיר את האקדח שקיבל לצורך עבודתו. הנאשם היה אמור לעבוד באותו לילה. באקדח הייתה במצב "הכנס", מחסנית ובה 12 כדורים והאקדח לא היה בתוך נרתיק. כאמור אין חולק כי הנאשם ירה באמצעות אקדח זה באירוע.

מ' העביר עוד באותו ערב את האקדח לס', ששימש אחראי על תחום הנשק בחברה. ס' העיד כי ביחד עם האקדח קיבל הנאשם ב-25.6.13 מהחברה, בין השאר, שתי מחסניות, כ"א טעונה 12 כדורים, נרתיק לאקדח ונרתיק למחסניות. עוד העיד שהנאשם קיבל תדריך לגבי השימוש בנשק והוראות ירי, הונחה לשמור את האקדח בכספת כשאיננו בעבודה וכי הנאשם ביצע לאחרונה תירגול, מטווח, בדצמבר 2012.

14. א' דיווח על פציעתו למשטרה סמוך לשעה 17:30 וסמוך לכך הגיעו ראשוני השוטרים לכפר. בד בבד גם הגיע הפרמדיק מוחמד שנאווי באמבולנס מד"א, וטיפל בנאשם. הן לפרמדיק והן לאנשי המשטרה, מסר א' בהזדמנות הראשונה, כי קרוב משפחתו, הנאשם, ירה לעברו פעמיים. בפעם הראשונה לא פגע בו ובפעם השנייה, הקליע פגע בכף רגלו. לפרמדיק אמר א', שיתכן והנאשם שיכור (ת/7, ת/41).

15. הנאשם, שזהותו כירה הייתה ידועה לאנשי המשטרה מפי א' ואחיו, לא אותר. הוא הסתתר אי שם ביער סמוך. נמסרה הודעה לבני משפחתו, אביו ודודו ע' א', להודיע למשטרה כשיחזור או להביאו לתחנת המשטרה. אביו מסר את מספר הטלפון של הנאשם, אך האחרון לא השיב כשהתקשרו אליו. כעבור כמה שעות, סמוך לשעה 22:35, לאחר שלדודו ע' נאמר, שהנאשם מחמיר את מצבו בבריחתו, ועבד התקשר והפציר בנאשם להגיע, הסגיר הנאשם עצמו ולאחר מכן הובא לתחנת המשטרה (ת/6, ת/7, ת/8, ת/9, ת/18, ת/19).

גרסת הנאשם

16. כשהנאשם נעצר בכפר, ביום האירוע בשעה 22:45, כחשוד בירי ופציעת אדם, טען **"אני לא יודע כלום"** (ת/10). וכן: **"לא עשיתי כלום אין לי אקדח"** (ת/11).

17. הנאשם נחקר במשטרה בלילה לאחר שנעצר ובהודעתו (ת/1) הודה שא' הגיע אליו, כי "רוצה ממני 6,000 ₪ עכשיו ואין לי לשלם לו כסף" (ש' 50), אך הכחיש שירה באותו ערב וטען שלא היה לו בכלל אקדח. לדבריו, א' הגיע לביתו "ואני ברחתי ממנו וכל הזמן רדף אחרי רוצה לתקוף אותי ואני עליתי לרכב וברחתי ממנו וזה מה שקרה" (ש' 10-12).

18. בבוקר 4.7.13, נערך עימות בין הנאשם לבין ע' (ת/4 ב'), ובמהלכו הטיח בו ע' את שאירע, לרבות שתי היריות לעבר א'. הנאשם הכחיש וטען שא' וע' הגיעו לביתו, "התחילו לריב ואז ע' משך אותו אחרי...אחר כך הוא בא עוד הפעם והיה סבא שלי, א' רצה להרביץ לי מול סבא ואני לקחתי את עצמי ונסעתי ברכב והלכתי". הנאשם חזר על טענתו, שלא היה אתו אקדח.

19. לאחר מכן, בהודעתו מיום 4.7.13 (ת/2), שוב גרס הנאשם שלא ירה בא'. "הגיע א' לבית שלי אני ישבתי שם והוא התחיל לזרוק אבנים ולהרביץ ולקלל ואח שלו ע' החזיק אותו כל הזמן וזהו בסוף בא סבא שלי...וניסה להחזיק את א' ואני עליתי לרכב ונסעתי משם... לא יודע מה קרה איתם" (ש' 8-10). עוד גרס, כי לא היה לו נשק, כיוון שהחברה בה עבד, לוקחת את האקדח בתום המשמרת. כשהוטח בו שמסר למ' בליל האירוע את האקדח, אישר זאת והוסיף "אבל לא יריתי בא'" (ת/62). כשנשאל מדוע שיקר שלא היה לו אקדח, השיב שאיננו יודע ועמד על גרסתו שלא ירה וטען כי חשש, שאם יספר שהיה לו אקדח, יאמרו שהוא ירה בו. כשנשאל אם מלבד א', ע' והסבא נוכח במקום מישהו נוסף, השיב "אף אחד" (ש' 72). הוא עמד על הכחשתו שלא עשה שימוש באקדח, אלא האקדח היה ברכב. לא היה לו הסבר לפציעת הירי של א'. כשנאמר לו שע' הטיח בעימות בפניו, שהוא, הנאשם, שירה בא', השיב שע' שקרן והוסיף לעמוד על הכחשתו ועל טענתו שא' לא נורה כשהוא היה שם.

20. בהודעתו מיום 8.7.13 (ת/3) הודה הנאשם כי התחמושת שנתפסה בביתו הנה שלו, וטען שהביא זאת מהצבא. שירת בצה"ל עד פברואר 2012. אולם הכחיש שעשה שימוש בתחמושת.

עדות הנאשם בבית המשפט

21. הנאשם בן 24, שירת שירות סדיר וקבע והשתחרר מצה"ל בפברואר 2012. הוא עבר קורס מאבטחים ועבד באבטחה.

בעדותו הראשית טען הנאשם כי ביום האירוע, לאחר ששתי משקאות משכרים עם חבר ילדות, ישב בשלד. אמו התקשרה ומסרה לו שא' מאיים ועצבני ודורש את כספו. הוא הסביר לה שלא' לא מגיע הכסף והיא אמרה שתיתן שיקים של עצמה והוא יכסה אותם. הוא לא הסכים וניתק את השיחה.

לאחר מכן שמע רכב מגיע ליד בית הוריו וממנו יצא א', עצבני, רץ לעברו במדרון. אחריו הגיע ע'. א' נכנס

לשלד, הם רבו מכות. ע' הפריד ביניהם והוציא את א' החוצה. לאחר שא' יצא, הגיע הסבא, חיבק אותו, קילל את א' ושאל היכן הוא, והוא השיב, מאחורי השלד. לאחר כ- 5 דקות לדבריו: "פתאום א' בא מאחורי השלד, ואנחנו בפתח בחוץ..." , ע' ירד אחריו מנסה לתפוס אותו. הסבא עמד בינו לבין א' וא' צעק על ע' להתרחק. א' החזיק ביד אחת מקל ובשנייה "קוץ חד של ברזל". הוא רב עם א', סבו ניסה להחזיק את א' ולקח ממנו את המקל, ואילו הוא תפס בידו השנייה של א', שאחזה בברזל. א' בעט בסבא, האחרון נפל ארצה "רבנו מכות, נפלנו על הרצפה, ועוד הפעם קמנו, והייתי במצב קשה, בפעם הראשונה שרבנו, גם הייתי ממש עייף וזה גם כאב. בפעם השנייה גם כאב וגם הלחיץ אותי, כי הקוץ היה חד, ומנסה לדקור אותי וזה היה קשה מאוד, אז ממש, לקחתי את הנשק ויריתי על הרצפה בין הרגליים שלי אני, הוא היה מעלי, ואני תופס אותו והוא מרביץ לי. אני מדגים, כשאני מכופף קדימה, הוא מעלי, ואני תופס לו את היד, ואז משכתי את הנשק ויריתי ממש בין הרגליים שלי, הוא היה מעלי, הרגליים שלו גם, יש משטחי בלוקים, יריתי כדור, קפץ, חזר אחורה מטר רצה לזרוק אבנים, סבא שלי עמד עם ידים פרושות לצדדים וניסה לעצור אותו עוד הפעם שלא יתקוף אותי. א' ממש זרק את האבן, מהיד ולא ע' כי אבא שלו היה באמצע ומנסה לחבק אותו" (ע' 84 ש' 15-22).

עוד העיד, שלאחר מכן חשב מה לעשות- "גם יריתי וגם הייתי שיכור" והחליט לנסוע למופלא. לדבריו אמר למופלא שירה ברצפה. "לא ידעתי שפגעתי בא'. ואיך פגעתי גם לא ידעתי. כי כיוונתי בין הרגלים שלי, הוא עלה מעלי, כנראה פגע בקצה הרגל שלו, לא רציתי לפגוע בו..." (ע' 85 ש' 4-5). בחקירתו הנגדית הוסיף, שמ' אמר לו להחזיר את האקדח, ואמר: "אתה ירית פעם ראשונה, אתה עלול לירות עוד פעם". לכן מ' ביקש ממנו את האקדח (ע' 97 ש' 20).

לאחר מכן דודו ע' התקשר אליו והורה לו להגיע לביתו. היו שם שוטרים וקציני משטרה. לדבריו דודו אמר לו: "אל תגיד כלום, לא ירית אין לו כלום. אל תגיד כלום, חברים שלי ואני אסגור איתם את העניין הזה". כשהגיע למשטרה, החוקר סואעד הפחיד אותו. הוא פחד ולכן אמר, שלא ירה וכי אין לו אקדח. כשהלך למשטרה עם איש המודיעין גדעון, האמין שהתיק נסגר (כיוון שדודו הבטיח להסדיר את העניין) ולכן לא אמר שירה ולא רצה להזכיר, שהיה שיכור ונהג.

עדות הגנה

22. ב' ח', בתו של ע' ה', דודו של הנאשם, אישרה כי אכן בשעות אחה"צ של יום האירוע, א' הגיע כולו נסער ומקלל את הנאשם. היא לא שמעה שאמר שירו לעברו, אולם הוא דיבר מהר ולא הבינה כל מה שאמר. גם מייד נשלחה לקרוא לאביה (ראו גם ת/44). לדבריה, בגדיו לא היו מסודרים. העדה הכחישה בחקירתה במשטרה ששמעה בכלל קול ירי, לא לפני שא' וע' הגיעו לביתם, ולא אחרי כן.

23. ל' ח', אחותו של הנאשם. היא נחקרה במשטרה עוד בערב האירוע (ת/45), הרחיקה עצמה מהאירוע ומהמקום וטענה, שבכלל לא הייתה בבית בזמן האירוע. היא מסרה שבשעה 16:30 לערך, היא, אחותה והנאשם אכלו יחד בבית ההורים ולאחר מכן היא ואחותה הלכו ברגל לביקור בבית בת דודתם, ר' ג'. כששבו הביתה כעבור כשעתיים, מצאו שם שוטרים.

לעומת זאת בבית המשפט העידה, כי א' וע' הגיעו בצעקות ושאלו על הנאשם. היא ואחותה הפנו אותם לשלד, **"בזמן שהוא (א') ירד הוא לקח איתו אלה"**. הוא צעק ונכנס לשלד של הנאשם והיא ראתה זאת (ע' 103 ש' 28). לאחר מכן א' הלך לבית הדוד ע' א' ה' והסבא ירד. א' חזר כשהוא מחזיק חפץ מעץ, לא זה שהחזיק קודם. היא שמעה קול ירי **"ראיתי שהוא (א') פצוע. אבל באותו רגע לא הייתי בטוחה, למה? כי הוא עמד וצעק על אחי וזרק עליו אבנים וקילל"** (ע' 104 ש' 9) א' עלה למעלה ואחותה ז', שרצתה לעזור לו, התקרבה, אך הוא נתן לה סטירה.

עוד לדבריה, **"כל הזמן הדוד שלי א' הולך לח' וע' הולך אחריו על מנת להרחיק אותו... הם היו יוצאים ונכנסים ונכנסים ונכנסים. א' היה מאוד עצבני והוא היה במצב של הלוך ושוב כמו לא יודעת מה"** (ע' 107 ש' 14, 21).

הסבא בא כדי להפריד, **"אבל א' המשיך לצעוק ותוך כדי גם להרחיק את סבא"** ואז שמעה ירייה אחת. העדה מזגגת בין הגרסה, שכששמעה הירייה הם היו בתוך השלד ובין גרסה, שהיו מחוצה לו (ע' 108 ש' 1-8). ובסופו של דבר הודתה, שכלל לא ראתה בעצמה, אלא העידה על מה שאחותה סיפרה לה.

העדה טענה שלא סיפרה כל זאת בהודעתה למשטרה, כי דודה ז' והסבא אמרו לה, שלא קרה כלום לא' והיא האמינה. האמינה שהסיפור יסתיים בתוך יומיים שלושה.

24. ז' ח', אחותו של הנאשם, גם היא נחקרה בערב האירוע. גם היא מסרה שראתה את אחיה לאחרונה באותו יום בשעה 16:30, כשאכלו יחד בבית ההורים ולאחר מכן הלכה עם אחותה לביקור משפחתי. היא לא נכחה בזירת האירוע (ת/46).

לעומת זאת בביהמ"ש, העידה כי לאחר שא' הגיע לביתם, צועק ומקלל ושאל היכן הנאשם, ירד לעבר השלד, כשהיא בעקבותיו. **"הוא הלך ישירות לח' ואחז ביד אלה, התחיל להרביץ לאחי ח' שעמד בשלד לבד"** (ע' 110 ש' 16, 17). בחקירה הנגדית טענה, שכשא' תקף את הנאשם, הנאשם יצא אליו לפתח השלד (ע' 113 ש' 20) וזאת כדי להסביר שראתה את התקיפה. כשנשאלה כיצד א', שאלה בידו, הרביץ לאחיה, השיבה: **"אני לא זוכרת, שאלות מצחיקות, אני ראיתי אותם מתננחים אחד בשני. אני לא התרכזתי באופן שבו א' הרביץ לח'"** (ע' 114 ש' 5-8). בהמשך בחקירה הנגדית, היא דווקא כן מספרת שראתה את א' **"אוחז באלה ומכה"** את הנאשם. אך כשנשאלה מה קרה לנאשם בעקבות המכות, השיבה **"לא זוכרת בדיוק מה קרה לו"** (ע' 115 ש' 3).

העדה לא זכרה את ע' כלל. בחקירה הנגדית כשמוטח בה שאחותה העידה, שע' החזיק את א' והרחיק אותו, גרסה **"אני רק זוכרת שבהתחלה ע' היה מרחיק את א' מרוב שא' היה עצבני"** (ע' 114 ש' 19).

כך תיארה את שלב הירי: א' **"אחז את האלה ורצה להרביץ לח'... סבא שלי רצה להזיז את א' מח' אז אני שמעתי קול ירי"** (ע' 110 ש' 22-24). כשנתבקשה לתאר את האלה, השיבה שאינה זוכרת- **"מה השאלה הזו"**. היא גם לא זכרה אם סבה נפל, אם לאו. לדבריה, לאחר הירי, א' עלה למעלה, היא עמדה שם וא' הכה אותה בחוזקה באוזנה, עד שגרם לה **"לחור באוזן"** והיא נפלה לרצפה, בגלל שהסטירה הייתה מאוד חזקה. לאחר מכן א' המשיך לזרוק אבנים ולקלל.

העדה טענה שבהודעתה במשטרה מסרה שלא הייתה בבית, בגלל שהדוד ז' והסבא אמרו לה ולאחותה, שמדובר בקטטה סתם וכי עוד באותו יום **"סיגרו את הבעיה"**. **"הם לא אמרו לנו לשקר, הם אמרו לנו שלא קרה כלום, וכי זה דבר עם ח' ויפתרו הבעיה ביניהם"** (ע' 117 ש' 18, 19).

25. לאחר ששקלתי את גרסאות הצדדים, אין לי ספק שכגרסתם של א' וע', הנאשם אכן ירה באקדח, כשהם הגיעו לשלד כדי לדרוש את כספם, וזאת מבלי שקדם לכך ריב פסי כלשהו עם הנאשם, וכי כגרסת א', ע' והסבא, גם עובר לירי שביצע הנאשם ובעטיו א' נפצע ברגלו ונגרמה לו חבלה חמורה, לא היה מגע פסי ביניהם ולא הייתה הצדקה לירות באקדח. הירי לא בוצע מתוך הגנה עצמית.

26. עדותו של א' הייתה אמינה. את גרסת הירי הדו שלבי, מסר עוד באותו ערב, בהזדמנות הראשונה, הן לפרמדיק והן לאנשי המשטרה. הודעותיו במשטרה, נ/3 שנגבתה בערב האירוע בבית החולים רמב"ם והודעתו נ/4, מיום 8.7.13, הוגשו על ידי הסנגור. אלא שלא מצאתי בהן סתירות ממשיות, אם בכלל, לעומת עדותו בביהמ"ש.

עדותו של א' הייתה עקבית, קוהרנטית, הגיונית ואמינה. ליבת הדברים, עלתה לאורך כל דבריו ונתמכה בעדותו של אחיו ובפרט, בעדותו האמינה של הסבא.

א' היה כן בתשובותיו, לא ניסה להעצים ולהחמיר את מעשיו של הנאשם בשום שלב. א', שהתנהגותו של הנאשם באירוע הפתיעה אותו, הוא שהעלה השערה עוד בפני הפרמדיק, שאולי הנאשם היה שיכור ולכן כך התנהג. גם בביהמ"ש העיד בכנות לטובת הנאשם, כי בירי הראשון **"הוא רצה להפחיד אותי"** (ע' 30 ש' 28) וגם לגבי הירייה השנייה: **"יכול להיות שלא כיוון כמו שצריך ופגע בי. אני לא מתכוון שרצה לעשות לי משהו רע יכול להיות שרק רצה להפחיד אותי ופגע בי"** (ע' 42 ש' 8, 9).

27. הסנגור מנסה להיבנות מתשובתו של א' שאיננו זוכר, לשאלה אם היה לו משהו ביד. אך דווקא הקשר הדברים מלמד, עד כמה העד ניסה לדייק, להיזכר בדברים במדויק, ככל הניתן. הוא השיב בכנות, שאיננו זוכר אם היה לו משהו ביד, אולם שאל האם הכוונה לפלאפון וכד'. כשנשאל ישירות, אם החזיק מוט ברזל, השיב בבטחה **"אני לא החזקתי ביד ברזל, אני לא נגעתי בו"** (ע' 40 ש' 18).

גם תשובתו **"אם אני תקפתי אותו לא הייתי נותן לו לירות בי. אם תקפתי אותו שיראה את הסימנים"** (ע' 42 ש' 12) - הגיונית ומשכנעת.

על אף שלטענת הנאשם ואחיותיו הוא הותקף באלות ובמוט ברזל, בידיים וברגליים, לא נראו על גופו שום סימנים!

28. עצם ההגעה לבית הדוד ע' א' (שאינה מוכחשת), כשא' נסער ומקלל את הנאשם, תומכת אף היא בגרסתם של א' וע'. אם א' הכה את הנאשם, עד שע' הפריד ביניהם, או לפי גרסת אחיותיו של הנאשם

(שאינה גרסת הנאשם) - א' שהיה מצויד באלה, תקף את הנאשם, מה היה לו לרוץ כולו נסער לבית דודו של הנאשם, כדי להתלונן ולבקש את סיועו של דודו של הנאשם?! אין זאת, אלא שאכן כשהגיע למקום, הנאשם איים עליו שלא ייכנס לשלד וירה באקדח. הירי באקדח, הוא הוא שהבריח את א' וע' לבית ע' א'.

בתו של עבד א' אכן לא אישרה שסיפר על ירי, אך אין בכך כדי לערער את עדותם של א' וע'. שכן כאמור, היא מסרה שא' הנרגש דיבר מהר והיא לא הבינה את דבריו וכי מייד נשלחה על ידי אמה לקרוא לאביה.

29. הסבריו של א' ושל ע' מדוע שבו לשלד, תואמים והגיוניים. שניהם סברו שמהסבא הגיע למקום, הנאשם לא יהיו לירות שוב. שניהם לא סברו שהירי נועד כדי לפגוע, אלא רק כדי להפחידם ולהרחיקם.

כשבידי הנאשם נשק חם, נשק שניתן לפגוע באמצעותו אף מרחוק, לא סביר שא' יחזור כדי לתקוף אותו באלה ואף לא באלה ובמוט ברזל! אין זאת, אלא שא' אכן האמין שבנוכחות אביו, סבו של הנאשם, לא נשקפת לו סכנת ירי כלשהי.

30. איני סבורה שניתן לייחס משקל לכך שע' אמר "מצאנו" את אבינו, ולא השתמש במילה "ראינו" וכן להבדלים בין תיאורי דרכם למקום, או תיאוריהם לגבי היכן עמד הסבא וכיוצ"ב, בין גרסאות א', ע' והסבא. אין ספק שניתן לראות מה נעשה ליד השלד כשנמצאים על הסוללה שסביב, כך גם העידו אחיותיו של הנאשם, ולכן ברור שבשלב כלשהו, לאחר שיצאו מבית ע' א' יכלו להבחין בסבא; או לכך שע' איננו זוכר את צבעו של האקדח, ואמר שצבעו לבן, שחור, לבן. אין בכך כדי ללמד שלא ראה את האקדח, שכן בכל מקרה, הנאשם נשא על גופו אקדח ואף עשה בו שימוש בנוכחותו של ע'.

31. עדותו של הסבא הייתה כנה ואמיתית והוא העיד בדם ליבו. מדבריו עולה במפורש שא' לא היה מזוין ולא תקף את הנאשם עובר לירי, שבאירועו נכח במקום. הוא אף לא נחקר כלל לגבי גרסת הנאשם, כי א' תקף והפיל אותו (את הסבא) ארצה עובר לירי.

אציין שבחקירתו הנגדית של הסבא, לא הוצגו לו הטענות החמורות, שנולדו לאחר מכן בגרסת הנאשם, לפיהן א' פגע בו (בסבא), בעט בו ואף הפילו! בשלב חקירתו הנגדית של הסבא, רק נטען בפניו כאילו אחת האחיות של הנאשם, ניסתה להפריד בדין הנאשם לבין א' עובר לירי (ע' 67 ש' 21). טענות אחרונות אלו, "השתנו" ונזנחו בהמשך, בעדויות הנאשם ואחיותיו.

32. גם עדותו של ע', הן לגבי הירי הראשון והן לגבי כך, שלא קדם לירי השני שום מאבק פיסי עם הנאשם, וכי בידי א' לא היו אלה או מוט ברזל בשום אחד מהשלבים, מתיישבת עם הגיון הדברים, עקבית ומהימנה.

מטבע הדברים שכל עד ועד מפנים וזוכר דברים באופן שונה. כל אחד מזווית ראותו ובהתאם ליכולותיו האישיות. בפרט כשמדובר באירוע קצר ומהיר (שלב הירי), כשאדם נפגע. לא מצאתי סתירות שיש בהן כדי לערער את

העדויות העקביות שבליבת העניין. ליבת עדותם של א', ע' והסבא, עוברת כחוט השני, מההזדמנות הראשונה, חקירתם במשטרה ועד עדותם בביהמ"ש. עיקר הדברים, שהמתלונן לא נגע בנאשם ושלא היה מצויד בכלי נשק כלשהם, עובר לירי, מהימן ואף נתמך כאמור בראיות הנסיבתיות (היעדר סימנים על הנאשם) ובשקרי הנאשם ואחיותיו.

33. לעומת זאת גרסת הנאשם ואחיותיו, בלתי אמינה בעליל.

הסבריהם לגרסה הכבושה, אינם מתקבלים על הדעת. הסבא כלל לא נחקר על הטענה שאמר למי מהם שלא לספר מה היה, והדוד לו מיוחסים הדברים, כלל לא זומן להעיד מטעם הנאשם.

יתר על כן, הנאשם כאמור התמיד בגרסתו השקרית הראשונה, גם לאחר שהחל משפטו!

הגרסה הוסיפה והשתנתה גם לאחר התשובה המתוקנת לכתב האישום. **לראשונה**, בחקירה הראשית, גרס שירה בין רגלי עצמו וכי הקליע קפץ ואז פגע ברגלו של א'.

34. אדם שנאלץ לירות מתוך הגנה עצמית, סביר להניח כי יאמר כך בהזדמנות הראשונה. אלא שהנאשם ניסה להרחיק עצמו מביצוע הירי, בכל דרך. כך גם אחיותיו, שהיו נוכחות בקרבת זירת האירוע (א' ד') ויכלו לראות לפחות חלק ממנו, הסתירו נוכחותן במקום, הרחיקו עצמן והכחישו כל קשר לכך שאחיהן ירה באקדח.

גרסתו הכבושה של הנאשם, העומדת בניגוד לגרסת סבו ולגרסת א' וע', מצוצה מהאצבע והנני דוחה אותה מכל וכל.

35. הנאשם שיקר בעדותו בביהמ"ש, שכן בניגוד לדבריו, כלל לא אמר למ' שירה באקדח, כעולה מעדות מ' (המוסכמת), אלא רק שאיננו רוצה להמשיך לעבוד ולכן הוא מחזיר את הנשק. הנאשם הגיע למ', כדי להעלים את הנשק שהיה ברשותו ובהתאמה, אף הכחיש לאחר מכן שירה בכלל.

36. אם א' וע' הגיעו כדי לדרוש את כספם ולכן א' אף תקף אותו במכות, מה הגיון שע' יפריד בכח?! אם הנאשם היה כדבריו עייף ושתוי, הכיצד זה א' לא התגבר עליו, אלא נמלט זועף ומקלל לבית ע' א'?! כפי שהזכרתי, דברים אלו מתיישבים עם תיאורם של א' וע', כי נמלטו מהמקום כיוון שהנאשם ירה באקדח לעברו של א'.

37. גם תיאורו של הנאשם את אירוע הירי בו פגע ברגלו של הנאשם, איננו א' בעליל.

לא סביר שתוך כדי כך שא' תופס אותו, מכופף אותו, מכה אותו והוא תופס בידו של א' האוחזת במוט, הצליח הנאשם - לשלוף את האקדח, לדרוך אותו ואף לכוון, כך ששירה בין רגליו הוא?! וזאת גם כשא' מחזיק בידו?!

38. כפי שכבר ציינתי לנאשם לא היו שום סימני פגיעה מכלי נשק כלשהו, שלטענתו א' החזיק בידו. כשעומת הנאשם עם כך, טען שראו על פניו, "**שרבנו מכות...היה לי בצוואר סימנים**" (שריטות) אך פרט לאמירה סתמית זו, שלא כללה תיאור של פגיעה או חבלה ממשית ודם זב, כפי שניתן היה לצפות כשהיריב אוזח בכלי נשק קר מסוכנים, אין שום ראיה משכנעת, שיש בה כדי לתמוך בגרסת ההגנה העצמית של הנאשם. הנאשם גם טען בחקירתו הנגדית שתוך כדי המאבק עם א', גרם לא' סימני מאבק בצוואר. אלא שגרסה זו לא זו בלבד שלא הוצגה בחקירתם הנגדית של א', ע' והסבא, אלא שא' נבדק בבית החולים ונחקר ע"י אנשי המשטרה ולא נראו עליו שום סימני תקיפה. יתר על כן, לו אכן הנאשם היה גורם לא' סימנים בצווארו, יש להניח שא' היה מתלונן גם על כך, ולא כן הוא.

39. בהודעתו במשטרה גרס הנאשם רק שא' הגיע, זרק לעברו אבנים, הרביץ וקילל. הוא לא הזכיר כלל אלה, מקל או קוץ ברזל! משעומת עם כך בחקירתו הנגדית, טען שאמר זאת בחקירתו במשטרה. אך כעולה מהודעתו בבירור, לא זו הייתה גרסתו במשטרה. האלה וקוץ הברזל צצו לראשונה בעדותו בביהמ"ש.

40. הנאשם העיד בביהמ"ש, שכשא' הגיע מצויד במקל ובקוץ ברזל, הסבא לקח ממנו את המקל וא' העיף אותו והסבא נפל על הקרקע. בחקירתו הנגדית אף הוסיף, שא' בעט בסבא ודחף אותו לאחור (ע' 96 ש' 7). לאחר מכן בתום המאבק, הסבא אמר לו לא ללכת למשטרה וכי הסבא "**עד היום לא מדבר עם הבן שלו א**". אלא שכאמור הסבא שלל מכל וכל את תיאור המאבק שתיאר הנאשם. אם א' אכן היה בועט באביו ומפילו ארצה, יש להניח שהסבא היה מספר על כך במשטרה ובבית המשפט. כזכור הוא אף לא נחקר על כך בחקירתו הנגדית בביהמ"ש.

עם כל אהבתו של הסבא לנכדו הבכור, הוא לא היה מוכן לתמוך בגרסת השקר שלו בדבר מאבק עובר לירי.

41. עדותן הכבושה של אחיותיו של הנאשם אינה אמינה, כמו גם הסברן לכבישתה.

שתיהן, **בניגוד** לגרסת הנאשם, טענו שכבר בשלב הראשון א' הצטייד באלה ובאמצעותה גם תקף את הנאשם. תיאוריהן את התקיפות המאסיביות באלות, שביצע כביכול א' באחיהן, אין מתיישבות עם היעדר סימן אובייקטיבי כלשהו לכך.

עדותן רצופת סתירות, אף עם גרסת הנאשם ובינן לבין עצמן, כעולה מפירוט העדויות שלעיל. הגדילה לעשות זומרוד, שסיפרה לראשונה על דוכן העדים, שא' תקף אותה, סטר לה כה חזק עד שנפלה ואף גרם לה חור בעור התוף!

אחותה סיפרה רק על סטירה, ללא נפילה ופגיעה באוזן.

היעלה על הדעת, שלאחר שא' תקף אותה ללא שום סיבה, גרם לה חבלה ממשית וכואבת, קרע בעור התוף, תיחקר באותו ערב, לא תתלונן, לא תיבדק על ידי רופא ותמסור שכלל לא הייתה במקום!?! כמובן שגם לא הוצגה שום תעודה רפואית לתמיכה בסיפורה.

עדות ההגנה, אחיותיו של הנאשם שיקרו במשטרה למענו והיו מוכנות לעשות זאת גם בביהמ"ש.

מחדלי חקירה

42. הסנגור בסיכומיו מעלה עוד שורה ארוכה של טענות, יש לומר "מן הגורן ומן היקב", שלטעמו יש בהן כדי לזכות את הנאשם. כך לדוגמא, טוען הסנגור, כי נפגעה זכות ההיוועצות של הנאשם, באופן המצדיק את זיכוי. אלא שכפי שעולה מהודעותיו ומעדויות השוטרים, לנאשם הובהרה זכותו להיוועץ. תחילה ויתר על כך ולאחר מכן, היה מיוצג על ידי עו"ד.

מכל מקום, למן הודעתו הראשונה במשטרה וגם לאחר מכן, משנחקר לאחר שהיה מיוצג ע"י עו"ד, בחקירתו במשטרה לאחר 2 דיוני מעצר בביהמ"ש ואף בעימות שנערך בינו לבין ע' עמד הנאשם בתוקף על טענתו, כי כלל לא החזיק בנשק, לא ירה בזמן האירוע, אלא הסתלק מהמקום לאחר שא' וסבו הגיעו. זו כאמור הייתה גם גרסתו בתשובה לכתב האישום, מפי סנגורו! ובכן גם אם הנאשם לא הבין עד תום את זכות ההיוועצות עובר להודעה הראשונה, כטענת הסנגור, לא ברור איזו זכות מהותית שלו, נפגעה, באופן המצדיק זיכוי?!

43. גם טענות הסנגור בדבר "מחדלי חקירה מובהקים שאין דרך לרפאם", נטענו כסיסמאות ריקות מתוכן ומכל מקום יש לדחותן מכל וכל.

שקלתי את מלוא הטענות ועמדתי כאמור, לפיכך איני רואה צורך להכביר מילים ואתייחס רק לדוגמא מהטענות. הנאשם לא טען להגנה עצמית. מעדויותיהם של א' אחיו והסבא, עלתה גרסה עקבית וברורה השוללת זאת, אחיותיו של הנאשם שהגיעו לביהמ"ש כעדות הגנה, לסייע לאחיהן ונחקרו עוד ביום האירוע, הכחישו שהיו במקום והרחיקו עצמן מזירת האירוע לבית קרובי משפחה, בצד אחר של הכפר. לכן וודאי שלא היה מקום, ואין זה מתפקידה של המשטרה, להעלות ולבדוק טענות הגנה כבושות ונסתרות, מעבר לגביית עדויות מכל העדים הרלבנטיים, כפי שנעשה. כמו כן, משלא עלו שמות של נוכחים נוספים שלא נחקרו, בזירת האירוע, מה נפקא מינה אם החוקר שהגיע לזירה (רס"מ מוחמד גדיר) לא ערך זכ"ד לגבי מי שתישאל כשהגיע לבית דודו של הנאשם או לבית אבי הנאשם. גם אליבא דהנאשם לא היו עדים נוספים ועלומים.

44. אין באי הצגת שאלות מסוימות בחקירה לעד, או באי צילום מלוא הזירה וכיוצ"ב משום מחדל חקירתי, וודאי שלא כזה המצדיק קביעה, כי נפגעה יכולתו של הנאשם להוכיח את חפותו הנטענת.

הנאשם לא טען עד לשינוי תשובתו בביהמ"ש, כי היה שתוי.

כשנעצר לא התרשם איש מהחוקרים שהוא שתוי ולא הייתה עובר למעצרו שום אינדיקציה לבצע בדיקות נוספות בעניין זה. גם בני משפחתו של הנאשם שהביאו להסגרתו, לא העידו על התנהגות כזו. בפרט שאירוע הירי היה סמוך לשעה 16:30 ואילו הנאשם הסגיר עצמו רק בשעה 22:35!

לכן, הגם שבערב האירוע אכן א' אמר לפרמדיק שנראה לו שהנאשם היה שתוי וגם בעימות שנערך עם ע', האחרון ציין שהיו במקום בקבוקי בירה ומשקה אלכוהול, לא ברור אילו פעולות חקירה מצופה היה מהמשטרה

לבצע?! שמו של חברו של הנאשם, עמו שתה לדבריו, עלה לראשונה, בחקירתו הראשית, והנאשם הוא זה שנמנע מלהעידו.

בנסיבות דנן, בהן הנאשם הוא שהיטה את החקירה לכיוון אחר, אין לבוא בטרוניה אל המשטרה. גם אם בשלב כלשהו בחקירתו טען הנאשם שא' הגיע וזרק לעברו אבנים, הרי שלא טען להגנה עצמית ושכרות, אלא טען שהסתלק מהמקום, מבלי שירה בכלל ומבלי שפגע במאן דהו.

45. מכל מקום, עצם קיומם של מחדלי חקירה כלשהם, אינו מצדיק זיכוי הנאשם וככל שאלו קיימים יש לבחון אותם בראיית מכלול הראיות.

"הלכה היא כי מחדלי חקירה, אין בהם, כשלעצמם, כדי להביא לזיכוי של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו (ראו למשל: ע"פ 6040/05 אלנבארי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], ניתן ביום 9.8.2006); רע"פ 2132/11 ארז נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], ניתן ביום 20.3.2011)). לפיכך, אף אם נניח כי אכן היו מחדלי חקירה בעניינו של המערער, לא מצאנו כי יש בהם כדי לערער את התשתית הראייתית האמורה, המבססת את הרשעתו של המערער מעבר לספק סביר" - ע"פ 5889/11 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 3.9.12).

דברים אלו יפים אף לעניינו. לא מצאתי כי היו מחדלי חקירה שהיה בהם כדי להעיב על הוכחת מעשיו של הנאשם. הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת העובדות כפי שקבעתי, לעיל.

טענת השכרות

46. טענת השכרות הנה טענה כבושה ובלתי אמינה. הנאשם לא הביא לעדות את החבר שעמו כביכול שתה ביום האירוע, כדי להבהיר שאכן בקבוקי המשקה שנראו במקום, הנם בעקבות שתיית אלכוהול ביום האירוע ואם כן, כמה שתו ומה הייתה השפעת השתייה עליו.

גם אם הנאשם מרצונו החופשי, שתה בירה ואף משקה אלכוהולי לפני האירוע, הרי שבזמן האירוע לא היה **"מצב של שכרות"**, קרי לא היה **"חסר יכולת של ממש... להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה"**. כמו כן לא היה במצב ש"**עקב שכרות חלקית לא היה מודע, בשעת מעשה, לפרט מפרטי העבירה"**.

47. ראשית, ככל ששתה עם חברו היה זה סמוך לשעה 14:00. בשעה 16:30 סעד עם אחיותיו, המכירות אותו היטב ואף להן נראה רגיל. הוא נהג ברכבו. הנאשם בחור אחראי ומסור לעבודתו, כעולה מעדות מ', היה אמור לעבוד באותו לילה.

לאחר הירי (עליו בסופו של דבר כאמור אין חולק), הנאשם נהג ברכב, תכנן את דבריו ומעשיו, דיבר עם נציג

מעסיקתו, דאג להסתיר את כלי הירי (להחזירו), החזיר רק מחסנית אחת ולא את זו החסרה את הכדורים שירה, הרחיק עצמו מהזירה והסגיר עצמו רק לאחר שדודו הפציר בו ולאחר זמן ניכר.

כל התנהלותו של הנאשם מצביעה על הפעלת שיקול דעת, תכנון. הנאשם גם זוכר כל פרט ופרט מהאירוע. טענתו לירי מחושב, מתוך הגנה עצמית, עומדת בסתירה חזיתית לטענה בדבר ירי מתוך שכרות!

כוונה לגרום לחבלה חמורה

48. הסנגור בסיכומיו כותב שהנאשם "יירה פעם אחת לכיוון רגליו של המתלונן". זה היה גם הנוסח בו התבטא בתשובה המאוחרת לכתב האישום, בשם הנאשם, כמצוטט לעיל. אם אכן הנאשם התכוון לירות לכיוון רגליו של הנאשם, כפי שטוענת גם המאשימה, הרי שהיה מקום לקבוע גם כי התכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו. ירי באקדח לכיוון הרגליים, כל אדם, בפרט חייל ומאבטח, מבין שהוא עלול לגרום לחבלה חמורה ולכאורה, חזקה שהתכוון לכך. אלא, שהנאשם עצמו בשום שלב לא טען שירה לכיוון רגליו של א', ומהנסיבות האופפות את האירוע, קיימת אפשרות סבירה, שלא כיוון לרגליו של א' ושלא התכוון לפגוע בו ולכן לא יהיה זה צודק לדון אותו ולזקוף לחובתו את האמירות דלעיל של סנגורו.

49. כזכור, גם א' והסבא פקפקו ברצונו של הנאשם לפגוע בירי בא'. לא על כך הנני מסתמכת בקביעתי, אלא על העובדות והתרשמותי מהאירוע כולו, אך גם להתרשמותם, כמי שנוכחו באירועים ומכירים את הנאשם, יש משקל. גם אם מדובר רק בהשערה של א' והסבא, עדיין מדובר באפשרות סבירה, שלפחות מעוררת ספק לעניין הכוונה לגרום חבלה חמורה.

50. בשלב הראשון, הירי היה ממרחק כ- 5 מ', תוך אזהרת א' וע', שלא יתקרבו ושלא ייכנסו לשלד. על אף שהייתה בידו לפחות מחסנית אחת ובה 12 כדורים, הנאשם הסתפק בירייה אחת מרחוק, באוויר, שאכן הבריחה את א' וע' מהמקום. אם היה רוצה לפגוע בא' ולגרום לו לחבלה חמורה, צפוי היה שימתין עד שא' יתקרב אליו ושיסיף ויירה לעברו, כדי להשלים את כוונתו.

אציין גם, כי לגבי אפיזודה זו, ב"כ המאשימה בחקירתה הנגדית את הנאשם, הציגה לו רק כי ירה כדי להפחיד את א'! משום מה, בסיכומיה, ללא שום בסיס, שבה וטענה שהנאשם התכוון לפגוע בא' ולגרום לו חבלה חמורה.

51. לפיכך הנני קובעת כי הירייה הראשונה הייתה מעשה של איום, שנועד להפחיד ותו לא. הירייה בוצעה באזור מגורים, בעיבורו של כפר, כשסביב המגרש של הנאשם (ואין נפקא מינה למבנהו הטופוגרפי) בתי מגורים.

52. באירוע הירי השני, כיוון הנאשם תחילה את האקדח לכיוון ראשו של א' ומיד לאחר מכן בתנועה מהירה, ירה כלפי מטה ופגע בחלק הקיצוני של כף הרגל. לא מן הנמנע שגם הפעם, התכוון הנאשם לירות כדי לגרום לא' להסתלק מהמקום ולא מתוך כוונה לפגוע בו. גם כאן, העובדה שהסתפק בירייה

בודדת ומיקום הפגיעה, מעוררים ספק לגבי כוונתו של הנאשם.

אציין כי היריות הבודדות בשיקול דעת ומתוך מודעות מלאה, שהביאוני לכדי מסקנה, שספק אם הנאשם התכוון לפגוע בא' כדי לגרום לו חבלה חמורה, מבססות אף הן את קביעתי לעיל, לעניין דחיית טענת השכרות.

ניתן לקבוע בוודאות רק, כי בפזיזותו החמורה, הממחישה את הסיכון הרב שבשימוש שלא כדין בנשק חם בקרבת בני אדם, גרם הנאשם לא' לחבלה חמורה.

53. מאחר ולא שוכנעתי כי הירי שביצע הנאשם, לא בפעם בה פגע ברגלו של א' וודאי שלא בפעם הראשונה, היה מלווה באותה כוונה מיוחדת מצדו לגרום לא' לחבלה חמורה, יש מקום לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. עם זאת, בהתאם לסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, על פי העובדות שהוכחו ואין ספק שהנאשם התגונן גם בפניהן, יש מקום להרשיע את הנאשם בעבירות איומים וירי בשטח מגורים, בגין אירוע הירי הראשון וגרימת חבלה חמורה, בירי השני.

54. עבירה של גרימת חבלה חמורה, הנה עבירת התנהגות ותוצאה. הנאשם ביצע אקטוס ראוס של ירי וגרם במעשיו לא', חבלה חמורה. לפיכך גם אם הייתי מקבלת את טענתו, כי היה "במצב של שכרות", וכאמור דחיתי טענה זו, היה מקום להרשיעו, בהתאם להוראות סעיף 34 ט. (ב) לחוק.

התוצאה

55. הנני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו לפי סעיף 329 לחוק, ומרשיעה אותו בעבירות כדלקמן:

בגין האישום הראשון:

א. איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

ב. יריות באזור מגורים, עבירה לפי סעיף 340 א. לחוק.

ג. גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 333 ו- 335 (א) (1) לחוק.

בגין האישום השני:

החזקת תחמושת ואבזר, עבירה לפי סעיף 144 (א) סיפא + (ג) (3) לחוק.

עמוד 15

ניתנה היום, כ"ה אדר ב תשע"ד , 27 מרץ 2014, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם וסנגורו.

ח. הורוביץ, שופטת